

Lørdagsprædiken

Kære alle

Udenfor er foråret for alvor ved at tage fat, men det er som om, det ikke når helt ind i kroppen. Samtidig med at solens stråler varmer ansigtet, er der i disse dage undtagelsestilstand verden over. Den globale verden er på et øjeblik kommet meget tæt på. Noget der skete, på et marked i Kina lige efter nytår, har nu lukket danske skoler, kirke og arbejdspladser. Selvom de fleste af os bliver hjemme, er vi konstant opdateret på situationen. Fra trygheden i vores sofa kan vi høre om danskeres angst og uro ombord på et krydstogtskib i Frankrig. Det er en underlig blanding af samtidigt at holde den lokale virkelighed på afstand og have den globale virkelighed helt oppe i ansigtet.

I denne tid er det vigtigt, at vi holder tungen lige i munden og gør klart, hvad vi kan gøre noget ved – og hvad vi ikke kan gøre noget ved. Hvor vi har magt og dermed ansvar på den ene side og hvor vi ikke har magt og ansvar på den anden side – og dermed med god grund kan føle os afmægtige. For selv om vi gør alt, hvad der står i vores magt, kan vi stadigvæk risikere at blive smittet og smitte andre. Det er ikke det samme som, at vi skal være ligeglade. Men vi skal heller ikke gå i den anden grøft og lade frygten og angsten tage over. Vi kan ikke forhindre spredningen af coronavirus i vores samfund. Men vi kan holde afstand og spritte hænder for at mindske spredningshastigheden og passe på de sårbare i samfundet. Vi kan ikke give hånd eller et kram til dem, der måske allermest har brug for det. Men vi kan øve os i at vise venlighed og give smil på mere end to meters afstand – det er faktisk muligt, selvom det måtte føles en smule akavet. For selvom stemningen er trykket, så må vi ikke miste håbet. Det skal vi holde hinanden fast på. Håb er altid vigtigt – nu mere end nogen sinde før – for håbet giver mod på fremtiden. I lyset af håbet ser man ikke undergang, men opstandelse. Det er i bund og grund det, tro går ud på; at insistere på det gode. Der er paradoksalt at kirker nu er lukkede, dér, hvor vi ellers kunne få tanket håbet op. Dér hvor vi kunne høre, at Gud skabte verden – og så det var godt. Og selvom det ser skidt ud nu, så ender det godt. Det er Guds løfte til os.

Engang kommer vi til at give hånd igen og uddele kram uden frygten for smitte. Selvom verden helt sikkert vender tilbage til normalen, så bliver verden aldrig den samme igen. Noget i vores bevidsthed vil have ændret sig. Både på godt og ondt. Nogle vil have mistet og andre bliver ramt. Men de fleste af os vil ikke være sønderligt berørt. Når vi ser tilbage, så håber jeg, at vi vil sætte pris på det nærvær og fællesskab, vi kan have med hinanden. Som vi måske havde taget for givet, og derfor på den anden side af denne krise vil sætte endnu større pris på.

De bedste hilsner

Benjamin Würtz Rasmussen